

som den højtærede Minister maa afgøre med sin politiske Samvittighed. Jeg vilde, hvis jeg havde været Minister, uden mindste Betænkelighed og uden at føle min Samvittighed besværet, i Forvejen have søgt at sikre mig en bedre Fremgang for denne Sag end den, som den fik forrige Aar.

Den højtærede Minister sagde paa Grund af nogle Ytringer, jeg fremførte med Hensyn til hans Stilling overfor Kreditorerne, at jeg ikke havde mindste Kendskab til Sagen. Jeg vil dertil bemærke, at naar den højtærede Minister vil gennemlæse sine Ytringer ved Sagens Forelæggelse, vil han se, at jeg har fuldkommen Ret i, hvad jeg sagde. Den højtærede Minister har sagt: „Jeg tvivler meget om, at det vil være muligt at bevæge Sælgerne til at afhænde Bygningen for en saadan Sum, omkring 1 Million Kr.“ Naar Ministeren siger, at han meget betvivler en Ting, er der dog altid en Mulighed for at opnaa den — det er ganske almindelig dansk Sprogbrug. Dernæst siger Ministeren: „Og selv om dette virkelig var muligt, beder jeg de Herrer betænke, hvem det saa vil gaa ud over“. Naar Ministeren gaar ud fra, at det overhovedet kan være muligt og beder os betænke, hvad der da vil ske, maa den højtærede Minister jo mene, at det *kan* være muligt. Og saa siger han videre: „Det vil — det ved jeg i alt Fald — ikke en Gang væsentligst blive Sælgerne, men de Kreditorer, som Sælgerne have erhvervet“ — et underligt Udtryk for Resten — „ved Opførelsen af Bygningerne, først og fremmest da Haandværkerne“. Ministeren lægger altsaa Ansvar for, hvorledes det vil gaa Haandværkerne, der have medvirket, over paa Landstinget. Dette Ansvar kan Landstinget meget godt fralægge sig og lægge det over paa Ministeren.

Den højtærede Minister afviste ganske mit Forslag om, at man skulde undersøge, om ikke den gamle Ingeniørkaserne kunde anvendes til Telegrafbygning, i alt Fald midlertidigt, ved en Ombygning — Grunden har man jo gratis. Den højtærede Minister afviste det, fordi den ikke skulde ligge centralt. Fra Grønnegade til Kronprinsessegade er der 5 Minutters Vej, som, naar man tænker paa, at København har $\frac{1}{2}$ Mill. Mennesker, dog ikke kan spille nogen afgørende Rolle. Hvis virkelig Grønnegadebygningen absolut ligger i Centrum, er Kronprinsessegades Kaserne ikke meget langt udenfor Centrum. Dersom den højtærede Minister altid kunde træffe

Centrum saa godt som her, tror jeg, han han var en bedre Politiker, end han er.

Niels Rasmussen: Det er paa Foranledning af en Ytring af den højtærede Minister med Hensyn til det Forhold, Grundejerbanken vil blive bragt i ved denne Sag, at jeg ønsker at bemærke, at det ogsaa er min stille Overbevisning, at i den Henseende kunne vi være rolige. Da jeg ikke er i Stand til at se saa langt ud i Fremtiden som 15 Aar, kan jeg naturligvis ikke have nogen absolut begrundet Mening om, hvordan denne Institutions Stilling vil være til den Tid, men jeg haaber imidlertid, at dens Anseelse og Styrke maa være tagen til, og at den maa befinde sig vel og afgive en god Garanti for Statskassen paa dette Omraade.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, den højtærede Minister rettede til mig, angaaende Lejeforholdene i den Bygning, vi her tale om, skal jeg bemærke, at den Omstændighed, at Ministeren ikke traadte i Forbindelse med Aktieselskabet, der nu ejer Bygningerne dernede, før i Fjor, i Oktober Maaned eller saa, jo aldeles ikke kan komme til at influere paa det Forhold, jeg omtalte. Sagen er nemlig den, at det skriver sig fra den Tid, da Ministeriet begyndte paa Forhandlingerne og for øvrigt i meget kort Tid, saa vidt jeg kan skønne af de paagældende Papirer, tilendbragte disse Forhandlinger, at de store Forandringer i Byggeforetagendet dernede fandt Sted. Der foreligger som Bilag til Forslaget fra i Fjor en Fortegnelse over en hel Del Arbejder, som skulde udføres, netop foranlediget ved, at Staten tænkte paa at faa denne Ejendom overdraget. Jeg mener i Tilslutning til, hvad jeg sagde før, at det er den Omstændighed, at Ministeriet er traadt i disse Forhandlinger, der førte til Afslutning af en Kontrakt, der har bragt Haandværkerne til at indlade sig paa at udføre disse betydelige Ekstraarbejder i Haab om, at denne Sag vilde gaa i Orden, og at de maatte faa alle deres Penge. Og det er ikke nok med, at den højtærede Minister har reserveret sig alt fornødent i denne Kontrakt, navnlig med Hensyn til, at Sagen endelig skulde vedtages af Rigsdagen. Det er noget ganske selvfølgeligt, en Formalitet af den Art kunde man virkelig heller ikke tænke sig, at en Minister skulde undlade. Denne Reservation have de paagældende billigtvis heller ikke kunnet tage noget videre Hen-